

Maestrü

Mireasa hoțomană

„O versiune provocatoare a războiului dintre sexe;
amuzantă, plină de inventivitate și suspans... o performanță de virtuozi.”

— PUBLISHERS WEEKLY

MARGARET
ATWOOD

CUVÂNT DE ÎNCEPUT

1

Fără doar și poate, povestea Zenei s-ar cuveni să înceapă cu ea însăși. Trebuie să se fi petrecut cândva demult, într-un loc depărtat, își zice Tony; undeva într-un spațiu cețos și extrem de confuz. O stampă europeană, colorată manual în ocră, scăldată într-o lumină solară prăfoasă, reprezentând o puzderie de tufe — un desiș de frunze cu o încrângătură de rădăcini seculare, îndărătul cărora, ascuns privirilor, în lăstăriș, se petrece ceva mărunț, dar înspăimântător, sugerat doar printr-un carâmb de cizmă sau printr-o mână atârânănd fără vlagă.

Cel puțin aceasta este impresia care persistă în mintea ei. Numai că atâtea lucruri fuseseră șterse, învăluite și voit încurcate, încât Tony nu mai e sigură care dintre povestirile Zeniei despre ea însăși s-a petrecut aieva. Acum i-ar fi greu s-o mai întrebe și, chiar dacă ar putea, Zenia tot nu i-ar răspunde. Sau ar minți-o. Ar minți-o senin, cu glas tremurat; gățuit de o jale înăbușită, ori șovăielnic, ca și cum s-ar spovedi; ori ar minți-o cu o mânie rece, sfidătoare, iar Tony ar crede-o. Așa cum se mai întâmplase, de altfel.

Apucă de un căpătâi, de un firicel, și povestea se deapănă de la sine. Așa își începe Tony una dintre cele mai întortocheate

prelegeri — cea asupra dinamicii masacrelor spontane. Metafora vizează țesutul sau tricotatul și foarfeca de croitorie. Îi place să se folosească de ea: îi place expresia ușor uluită de pe chipurile celor care-o ascultă. Ceea ce-i dă gata e împletirea imaginii domestice cu aceea a distrugerii sângeroase în masă, care i-ar fi mers la inimă Zeniei, dacă te gândești la înclinația ei pentru astfel de aiureli și de contradicții violente. Nu numai că le savura, dar le și plăsmuia. *De ce o făcea, e greu de spus.*

Tony nu înțelege cum de se simte obligată să afle. După atâta vreme, cui îi mai pasă de ce? Nenorocirea e nenorocire; pentru cei implicați nu se mai poate face nimic, morții sunt morți, molozul rămâne moloz. Nu are niciun rost să mai zăbovești asupra cauzelor. Zenia a fost o piață-rea, trebuie să fie lăsată în plata Domnului. La ce bun să-i mai descoperi resorturile?

Pe lângă toate acestea, Zenia e o încâlceală, un nod; dacă Tony ar fi în stare să dea de un căpătâi de care să tragă, multe ar ieși la lumină pentru toți cei implicați, inclusiv pentru ea. Sau, cel puțin, așa speră Tony, care, ca toți istoricii, are încredere în puterea binefăcătoare a explicațiilor.

Problema e de unde să pornești, pentru că nimic nu începe cu începutul și nimic nu se termină cu sfârșitul; totul necesită o prefață, un post-scriptum, o consemnare a evenimentelor simultane. Istoria e un edificiu în construcție, le spune ea studenților. Poți plasa intrarea oriunde, alegerea, oricum ar arăta, fiind arbitrară. Totuși, există momente definitive, momente pe care le folosim ca puncte de referință, pentru că ele ne frâng simțul continuității și schimbă sensul timpului. Dacă zăbovim asupra lor, putem spune că

după ele lucrurile n-au mai rămas aceleași. Sunt cele care ne oferă atât începutul, cât și sfârșitul. Nașterea și moartea, de exemplu, sau căsătoria. Și războaiele.

În ciuda gulerelei ei tivite cu dantelă, pe Tony tocmai războaiele o interesează. Îi plac concluziile clare.

La fel ca Zeniei, sau cel puțin așa credea Tony cândva. Acum nu mai e atât de sigură.

Fie, atunci, o alegere arbitrară, un moment decisiv: 23 octombrie 1990. O zi senină, însorită, neobișnuit de caldă pentru perioada aceasta a anului. Marți. Blocul sovietic se năruie, vechile hărți dispar, triburile răsăritene se pun din nou în mișcare, încălcând hotarele fragile. În Golf e zarvă, piața imobiliară se duce de râpă, iar în stratul de ozon s-a căscat o gaură mare. Soarele trece în constelația Scorpionului, Tony își ia masa de prânz la Toxique cu cele două prietene ale sale, Roz și Charis, peste Lacul Ontario adie o briză molatică, iar Zenia se întoarce printre cei vii.

Miniona Tony, inteligentă și ciudată, cu talentul de a rosti cuvintele de-a-năratelea – de fapt, ea este Ynot –, predă la facultate istoria militară, un subiect masculin prin excelență și plin de agresivitate. Charis este o hippy vegetariană cu un suflet pur, pasionată de cristale. Roz, bogată, șic și zgomotoasă, dar naivă și nesigură, are propria ei companie și conduce un Rolls. Aparent, cele trei nu au nimic în comun – și totuși, ceva le leagă: Zenia, o *femme fatale* charismatică, lacomă și manipuloare, care la un anumit moment a intrat în viața fiecăreia, câștigându-i simpatia, trădându-i încrederea și exploatându-i slăbiciunile, pentru ca în final să o distrugă, luându-i bărbatul. Acum însă Zenia este moartă, făcută bucațele într-o explozie la Beirut, și cele trei se simt în siguranță, convinse că își pot vedea liniștite de viață. Sau cel puțin așa cred ele... până în ziua când o Zenia încă seducătoare își face apariția în restaurantul unde își iau împreună prânzul.

„O narațiune șlefuită cu verva, umorul, inteligența și subtilitatea psihologică tipice pentru Atwood.” – **SALMAN RUSHDIE**

„Merită toate superlativele de la *hilar* la *înțelept*.
Un adevărat tur de forță, spiritual și original, plin de suspans și inteligență.” – **BOOKLIST**

„Nimeni nu cartografiază psihicul femeii
așa cum o face Margaret Atwood...” – **NEWSWEEK**

„Studiul lui Atwood asupra impulsurilor care fac din viață
un chin debordează de imaginație, ingeniozitate
și inteligență.” – **PETER KEMP**

Recomandat de:

LEDA, imprint al
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Designul copertei: Andreea Apostol

Imaginea copertei: © Wojciech Zwolinski/Trevillion Images

www.ledabooks.ro

ISBN: 978-973-102-576-6

9 789731 025766

www.grupulcorint.ro